

ΜΙΣΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Έκεινος χαμογελώντας σαρκαστικά έβαλε το χέρι του στον ώμο μου και, κρατώντας με σφιχτά, γίνωσα το λαϊμό μου, ενώ μου έλεγε :

— Και πρώτα πρέπει να δροσίσεις λίγο το χέλι μου. Πιστεύω πως θα κάτσης πρόγνιμα. Δέν είν' η πρώτη, ουτε η δεύτερη φορά που οι φλέβες σου έβρισαν τη δίψα μου.

Είμουν έξω φρενών και έμωσ δέν εξή-

τησα να τόν εμπροδίσω. Ασφαλώς αυτό όφειλεται στην καταραμένη γοητεία την όποια έξασκει στα θύματά του ! Και, ω Θεέ μου ! ω Θεέ μου ! έβαλε τα βδέλυρά του χέλι άπανα στο λαϊμό μου.

Ένοιωσα τότε τās δυνάμεις μου να εκλείπουν και είχα μισολιποθυμήσθ. Πόσο διάραζε η φρικώδης αυτή επαφή τών χελιών του στο λαϊμό μου δέν ξέρω, αλλά φαίνεται ότι έβράστηξε πολύ. Όταν τέλος κατορθώσα να τόν άποστάσω από πάνω μου είδα τα χέλι του όγρā από αίμα νοτών !

Η ανάμνησις αυτή συνέτριβε την Μίνα. Παρ' όλίγον να πέση κάτω λιπόθυμη, αλλά την συγκράτησε ο 'Ιωνάθαν. Με μεγάλη προσπάθεια συνήλαθε κ' έξηκολούθησε την όμιλία της.

— Όταν έτελείωσε η φρικτή αυτή δοκιμασία, στην όποια με υπέβαλε, έγύρισε πάλιν και μου είπε, με φωνή σαρκαστική :

— Όποτε, όραία μου, είσαι και συ μαζί μ' εκείνους ; Είσαι μαζί τους, μικρή μου άνόνητη ; Είσαι μαζί μ' αυτούς που σπέρτηκαν να μ' εμπροδίσουν κ' ότι μ' άρέσει να κώμο ; Θέλησες να τούς βροχήσεις κ' έσύ να κταίωσουν τα σχέδιά μου ; Και το νόμισες εύκολο αυτό σύ και κείνοι μαζί ; Νομίσате πως μπορεί κανείς να πολεμήσει μαζί μου ; Νά λοιπόν άπόψε πούσαι δική μου. Έγω νικά. Κι' έγω θα νικά πάντα κι' αύριο και στους αιώνας τών αιώνων. Και θά σās συντριφώ ! Καλά θά έκαναν αύτoί οι δυστυχισμένοι να φυλάξουν τη δύναμη τους για κανένα άγώνα εναντίον τών όμοίων των. Μ' έμένα δέν θα βάριε κανείς τόσο εύκολα, άκούς ; Δέν είχαν γεννηθή αύτoί, μικρούλα μου, όταν έγω ήμουν άρχων χωρών και οδηγός λαών και πολεμιστής. Έξατοντάδες χρόνια πριν γεννηθούν αύτoί έγω έβλεπα τόν ήλιο. Κι' έρχονται σήμερα να πολεμήσουν μαζί μου. Και συνενοούνται και μου στήνουν παγίδες. Και μ' αιάθ όμως τί ; Νά που έγω είμαι πάντα ο δυνατώτερος ! Νά που σās κρατώ. Σο, η πολυαγαπημένη τους, είσαι άπόψε δική μου. Μου άγεις, τ' άκούς ; Είσαι δική μου, έντελώς δική μου, σάρξ εκ της σαρκός μου, όσπουν εκ των στέγων μου και αίμα εκ τού αίματός μου ! Έπί τού παρόντος θά γίνης η δούλη μου και θά κάνης ότι έγω θέλω. Κι' άργότερα θά είσαι παιά η συντροφός μου, η βοηθός μου, η αγαπημένη μου... Πόσο το παρόν όμως πρέπει να τιμωρήθης για ότι έκαμες. Τους έβοήθησες να με παρακινούν και να μου τo πληρώσης. Θά σ' υποδουλώσω λοιπόν, θά σου έπαρθηθώ, θά σ'ε καταστήσω σκλάβη μου, όποτε όταν σ'ε καλώ θά με αντίλαμβάνεσαι και θά με ύπακουης. Όταν τo πνεύμα μου θά σ'ε κράξη και θά σου προσάξη «έλα», σύ θά έρχοσαι περνώντας έρημίες και θάλασσες. Και να πως θά γίνη αυτό...

Συγχρόνως έξεκούμβωσε τα ένδύματά του, έξεγύμνωσε τo στήθος του και έσταχυόνησε την σάρκα του με τα σουβλερά του νύχια. Θά έκοψε φαίνεται κάποια φλέβα του, γιατί τo αίμα του άρχισε να τρέχει άφθονο...

Τόν κτύπησε έντροχη και άφωνη. Αυτός όμως χωρίς να χάση καιρό άρπαξε και μουβίσε με τόν ένα του χέρι τα χέρια μου και με τo άλλο άρπαξε τo κεφάλι μου και μου έπίεσε τo πρόσωπο επάνω στο αίμοσταγές στήθος του. Έπίσης τόσο δυνατά όστε άναγκά-

σθηκα να ροφήσω για να μη σκάσω, ναί, άναγκάσθηκα να ροφήσω από τo αίμα που έτρεχε, τo αίμα του ! Θεέ μου ! Θεέ μου ! πως τo έκαμα αυτό ;

Δάκρυα άρχισαν να τρέχουν από τα μάτια της κ' έφαινετο έντελώς άπελπιμένη. Είχε κρύψει τo πρόσωπό της μέσα στα χέρια της και έθρηνούσε σαρκαστικά, συνταρασόμενη από λυγμούς, ένφ πλαί της ο 'Ιωνάθαν έτριψε τα δόντια του από μανία.

Η δυστυχισμένη κ. Άρκερ εδρίσαστο πράγματι σε δεινήν θέσιν, ήτο άδύνατον να παρηγορηθί. Η δυστυχία της ήτο πράγματι μεγίστη. Είχε πεί από τo αίμα τού βρυκόλακος, είχε μολυνθί !

Ο σύζυγός της έμενε στο πλευρό της βουβός, συντριμμένος, με τo κεφάλι κρεμασμένο στο στήθος. Τα φοβερά γεγονότα της νυκτός τόν είχαν καταβάλει.

Έσω έν τω μεταξύ είχαν άρχισαι να θαμποχαράζη. Η νύχτα είχε περάσει, η άνατολή έποφρωούτο...

Είς τo πρώτον αυτό φάσι της ημέρας άντελήφθημε, ότι τα μαλλιά τού άτυχούς Άρκερ είχαν άστρίψει άρκετά. Ητο αυτό ασφαλώς, άποτέλεσμα της φρικτής της κατηρημένης νύκτας που έπέρασε και της άγωνίας και της λύτης του, όταν έπληροφορηθί κατόπιν λεπτομερέστερον τα πάντα.

Άποφασίσαμε όπως ένας από μās να μην άπομακρύνεται από τo δαμάτιον τού άτυχούς άνδρούγγου, έως ότου συνάβουμε και άποφασίσουμε.

Άσφαλώς ο ήλιος που άνέτελε εκείνη την στιγμή ποτέ δέν είχε άντικρύσει την άθλιότητα την όποιαν έβλεπε να άπλώνεται μέσα στο σπίτι μου.

Ήμερολόγιον τού 'Ι. νάθαν Άρκερ.

3 'Οκτ. βρίου.— Πρέπει κάτι να κάνω για να μην τρελλαθώ. Η ώρα είχε έξη και πρόκειται να συναντηθώμε μετά μισή ώρα στο σπουδαστήριον. Η δυστυχισμένη μου Μίνα μου έλεγε πρό όλίγον με δάκρυα στα μάτια ότι η πίστις μας δοκιμάζεται σκληρά και γι' αυτό πρέπει να μην άπομακρυνθώμε από αυτή γιατί ο Θεός θά μās βοηθήσει στο τέλος. Τo τέλος ! Ω Θεέ μου, ποιό θά είναι αυτό τo τέλος ;

Όταν τέλος συγκεντρωθήκαμε και άρχίσαμε να συζητούμε τί μέτρα θά έλαμβάναμε, η πρώτη μας άπόφασις ήταν όπως μη άποκρύπτουμε τίποτε στα έξη από τη Μίνα, όσο και όδηγοί και να είναι. Και η ίδια συνεφέρθηκε ότι τo μέτρον αυτό ήτο φρονιμώτατο. Βλέποντάς την έτσι γενναία ένθω στην ψυχή της ένοιωθε τη μεγαλιέτερη έπόγγωσι, τη συμπόνοια έξαιρείται.

— Άλλομονο ! είπε, τί να μo κρηψετε τώρα ; Είδα τόσα και τόσα ! Κ' έκότος αυτών δέν ύπαρχει τίποτε στον κόσμο που να μo προξενήση πεγαλιέτερη θλίψη από αυτή που νοιώθω τώρα μέσα μου. Ότι κ' άν συμψή μάλλον θάρρος και έλιπίδα θα μo δώσει.

Ο Βάν Έλισγγ την έκτύπησε κατακατα, ένω μολούσε, και της είπε κατόπιν :

— Άλλά, άκριβή μου Μίνα, δέν φοβάσαι, όχι πιά για τόν εαυτό σου, αλλά για τούς άλλους με. θά σε δια συνέβησαν ;

Οι γραμμές τού προσώπου της έμειναν άκίνητες αλλά τα μάτια της έλαμψαν με άφοσίωση μάρτυρης, καθώς τού απάντησε :

— Α, όχι ; Δέν ύπαρχει κίνδυνος εκ μέρους μου για τούς άλλους, γιατί έχω λάβει πιά την άπόφασι μου !

— Και τί άπεράσασε ; την έρώτησε εκείνους με γλυκίτητα, ένθω έμεις στεκόμαστε άκίνητοι γιατί ο καθένας μας καταλάβαινε πλινωκωτω τι ύπονουδες η απάντησις αυτή της Μίνας. Η Μίνα, με άπλότητα βεβαιώνουσα τί σκέψεις μας απάντησε τα έξης :

— Γιατί μόλις νοιώσω στον εαυτό μου, — και σ' αυτό θά στρέφεται όλη μου η προσοχή — ένα σημείο βλάβης θ' άποθάνω !

— Δέν θ' αυτοκτονήσης ; έρώτησε ο Βάν Έλισγγ.

— Θά τo έκανα αυτό, άν δέν ύπαρχει κάποιος φίλος που με άγαπή και θά με απάλλασεν από μιά τέτοια άπεγυωμένη προσπάθεια.

Και λέγοντας αυτά εκτύπησε έκφραστικά τόν καθηγητή, ο όποιος έβαλε τo χέρι του στο κεφάλι της και της είπε μ' έπισχυότητα :

— Παιδί μου, ύπαρχει πράγματι αυτός ο φίλος ο όποιος θά έκανε ότι ζητάς άν έπρόκειτο για τo καλό σου. Όσο για μένα θά μπορούσα ν' αναλάβω μια τέτα εόδνη άπέναται τού Θεού. Άλλά θαύραχουν έδώ μερικοί οι όποιοι θά σταθούν μεταξύ σου και τού θανάτου. Δέν πρέπει κανένα χέρι να σ'ε φρονέσση και πολύ λιγότερο τo δικό σου. Έως ότου ο άλλος με έμόλυνε τη γλυκεία σου ζωή πεθάνει στήληθει δέν πρέπει έσύ να πεθάνης γιατί έφόσον έξακολουθεί αυτός να εινε ζώνεκρος, μόλις πεθάνεις θά σε κάμει όμοιον τού. Όχι ! πρέπει να ζήσης ! Πρέπει ν' άγωνισθίς για να ζήσης έστω κ' άν αυτή τη στιγμή ο θάνατος σου φαίνεται ως τo μεγαλιέτερο καλό. Όφείλεις να παλέψης με τόν ίδιο τo θ' ίνατο.

Η αγαπημένη μου Μίνα άκούγοντάς τον είχε κτηνίως σάν πεθαμένη. Όλοι σιωπούσαμε ! Δέν μπορούσαμε να κίνουμε τίποτε. Τέλος η Μίνα φάνηκε πιο ήρεμη και άφου έπίρηε τo χέρι τού Βάν Έλισγγ, τού είπε με μιά μειλιχίότητα, που έκρυβε μέσα της

όλο τόν άπέραντο πόνο της :

— Σου ύπόσχονται, εκλεκτέ μου φίλε, ότι έφ' όσον ο Θεός θέλει να ζήσω, θα ζήσω, όσοτου παραέλθη η φρίκη αυτή από μένα. Ήταν τόσο αγαθή και γενναία όστε με το θάρρος της μάς ένιχυσε για ν' άγωνισθούμε και να ύποφέρουμε γι' αυτή.

Της είπα ότι θα έπρεπε να κλείνη στο χρηματοκαφώτιο του δόκτωρος Σουαρδ όλα τα σημειωματάκια, ήμερολόγια ή φωνογράφοι τα όποια θα χρησιμοποιούσατε και ότι θα έπρεπε και στο έξηξ ή να τα διατηρή όλα αυτά τακτικά και συνεχή.

'Ο Βάν Ήλιγγ άμέσως εισήλθε στο θέμα και μάς ειπε :

— Καλά έκάναμε πού δεν πειράζει τα κιβώτια με το χώμα τα όποια εφύλασσονται στο Κάρφαξ. Άν είχαμε ενεργήσει σχετικά τίποτε, ο κόρηθ θα έλάμβανε τα μέτρα του για να ματαιώσει κάθε άποπειρά μας ός προς τα όπολιεπιόμενα κιβώτια. Τώρα όμως δεν ξέρει τους σκοπούς μας. Και κατά πάσαν πιθανότητα δεν ξέρει ό-τι διαθέτουμε αυτό το όπλο όστε να ξεκαθαρίση τα καταφύγια του και να μην καταφέρνει σ' αυτά εις το μέλλον, όπως τώρα.

'Οστόσο όμως μά άνυπομονησία άρχισε να με κατέχει. Τι έ-πρόκειτο να γίνει; Ως ποτε έπρεπε να περιμένο άόμοια γι' ν' άπαλα-λαγώ από το βδελυρό ένεינו τέρας, από το άλόβρασμα αυτό της κολάσεως πού διαρκώς άπειλοόσε την πολυαγαπημένη μου Μίνα, την ίδια την ευτυχία μου και τη χαρά μου. Όχι, δεν έπρεπε να περιμένο. Πρέπει να έκδιωξη μόνος μου! Πρέπει να λάβω άνα-πόδισιν μόνος μου τών όσον ο τρομερός αυτός κόρηθς διέπραξε εις βάρος της Μίνας! Πρέπει να προλάβω κάθε νέα άποπειρά! Ποιος ξέρει τι άπροσδόκητο μπορεί να συμβή, εκεί πού ουτε εγώ, ουτε οι φίλοι μου το περιμένο;

Μήπως έχουμε να παλαίσουμε μ' έναν άνθρωπο, μ' ένα όμοιο μας ;

'Ελαβα την άποφάσι μου. Δέ μπορούσα να περιμένο π.ά. Θα πάω να τόν παραφύλαξω, να τόν βρω, να τόν χτυπήσω!

Προσπολιόμενος εις γυροένα να βρω κάτι σηκώθηκα κ' έπληγα στις άποσπενές μου από τις όποιες έπληρα το μαχαίρι μου κ' έστειτα έκωφά λουόμενος της γενικής προσοχής ή όποία ήτο έστραμμένη προς τόν καθηγγητή Βάν Ήλιγγ πού μιλούσε ένένηνη εις στιγμή. Κατόρ-θωσα να βγω από το δωμάτιο χωρίς να γίνει άντιληπτή ή άπου-σία μου.

'Εξώ δεν είχε καλά άκόρη ήμερωόσει και ή πυκνή όμίχλη πού έσκέπαζε τη φθινοπορινή ήμερά αυτή του Λονδίνου δεν άφηνε τόν ήλιο να ακορπίση τις άχτίτες του στη γή.

'Η ύληρησία και το προσωπικό της κλινηκής του Σουαρδ δεν είχε ξυληρήση άκόρη. Ήσυχία άρα επικρατούσε και μέσα και έξω.

Διέσχισα την αλλη της κλινηκής και σαφράλωσα στη μάνδρα πού την έχωριζε από το παλιό γενοιτικό κτιριο με το παρεκκλη-σιον, εις το όποιον είχαμε άνακαλλήσει τα κιβώτια με το χώμα, εις τα όποια άνεπαύετο ο κόρηθς.

Μόλις εφρέθηκα στην αλλη του αρχαίου ερημικού κτιρίου στο όποιο τα κυπαρίσσια όσα, τα άλλα πυκνά δένδρα καθιστούσαν την όμιχλώδη αυτή ήμερά πύο σκοτεινή, ξροίξα μιά ματιά γύρω μου.

Από το ήσυχία! Τίποτε! Σιωπή τάφου!

Έιν' άλήθεια ότι στην νεμική μου ύπερένταση, την όποία είχαμ προκαλέσει τα τρομερά γεγονάτα τις προηγούμενης νυκτός, ή σιωπή αυτή πού επικρατούσε γύρω μου προκαλούσε τρομακτικότεραν έντύπωσι άπ' ότι δήποτε άλλο.

Το παλιόν κτιριο, έρημον, νεκρικό με τα παράθυρα και τις πόρτες κλειστά θα μου προκαλούσε φρίκη και χωρίς να ξέρω το τρομερό μυστικό πού έκλεινε μέσα στους έπιβλητικούς τοίχους του.

Από την άλλη μεριά το παρεκκλησιον, του όποιου άσφαλιώς την ήρονητα είχε πολύνει ή παρουσία του Κόρηθς Λόρακούλα.

Ένώ καθόμον κορυμένως πίσω από ένα όγκωδες δέντρο, άνα-ποφάσιτος με το μαχαίρι μου σπασμοδικά σφιγμένο μέσα στα γόνα μου έτοιμος να χτυπήσω και μιά σιά πού θάβλεπα να περνάει μπροστά, άζαφνα ένας κρότος πτερωών, ύψηλιά, άπόσπασε την προσοχή μου.

Συγγρόνως και το ούραλασμα κάποιου σκύλου μ' έκανε ν' άνα-τριάσω.

'Ερήκωσα τα μάτια μου και κοιτάξα. Είδα μιά νυχτερίδα μεγά-λων διαστάσεων να φτεροκοπή άνήσυχη άπάνω στο φεγγίτη του άπάνω πατώματος του κτιρίου. Άπό κει άμέσως πέταξε προς τα κυπαρίσσια, κατόπι προς το παρεκκλησιον και πάλι γύρισε από φεγγίτη, κάνοντας καθώς πετούσε περιέργους κύκλους. Το σκυλί έξακολουθούσε να ούραλιζή πένθημα και σαφραχιά.

(Άκολούθει)

ΑΡΑΒΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Πολλές φορές ή γλώσσα κόβει το κεφάλι!

"Αν ο φίλος σου είναι από μέλι, μην τόν τρώς καθ' όλοκλη-ριαν.

Ευρίστε τα γένηα σας, όταν αρχίζουν να μεγαλώνουν τα γένηα του παιδιού σας.

"Όταν μιά δουλειά σε δυσκολεύει στην αρχή βάλ'την έμπρός άπ' το τέλος.

Άμα προφέρете μιά λέξη ή λέξη αυτή βασιλεύει επάνω σας.

'Εν όσω δεν την προφέρете βασιλεύετε σεis επ' αυτής.

Κτίξε ένα μινάρε και κρημνίσε μιάν πόλιν.

Πώλησε τ' άμπελί κ' άγόρασε πατητήρι!

ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΟΦΟΙ ΠΡΟΫΠΗΡΞΑΝ... ΑΝΟΗΤΟΙ!

Τι άναφέρει ή ιστορία. 'Ο Αινναίος... πακουτσήθ. Τά χάλια του Νεύτωνος. 'Ο Βοναπάρτης και ο Ουέλλινγκτων. Μή άπαρηγορεύεθε με τα παιδιά σας.

Πολλοί από τούς μεγάλους επιστήμονας, ποιητάς και καλλιτέ-χνας, κάθε άλλο παρά έξυμνοι ήσαν στην παιδική τους ήλικία. 'Ε-δειχταν μάλλον πώς θα γίνον κλασικοί βλάκες, και ίδου σχετικά παραδείγματα :

'Ο περίφημος χημικός 'Ιουστίνος Λέβρι, ός μαθητής πολύ άλ-γον ίκανοποιούσε τούς διδασκάλους του, ο δε Γοδεφρίδος Αδγουστός Βούγγερ όστις ός ποιητής άπέκτησε μεγίστην φήμη, όταν ήταν παιδί σφογγίζε τόν ιδρώτα από το πρόσωπό του, βασανίζόμενος να μάθη τούς κανόνας της «Γραμματικής».

'Ο Αινναίος ο μέγας φυσιολόγος, όταν ήταν μαθητής δεν είχε καθόλου άντίληψη κατέθεροίσε ός πώδηγμα άνοητου παιδιού. 'Όταν μάλιστα άπεφοίτησε από το γυμνάσιον τοίδοικαν ένα πιστοποιητικό διά του όποιου έπιστοποιείτο ή βλαξεία του. 'Ο πατέρας του, φτωχός ιερέας, άποφάσισε να τόν κηρή τότε... πακουτσήθ, όπερ και θα συνέβαινε άν δεν έπενέβαινε κάποιος συμπαιρωτής των γιατρούς.

'Ο Βάλτερ Σκάιτ, του όποιου τα μυθιστορήματα μεταφράσθησαν εις πάσας τούς πολιτισμένους κόσμου τας γλώσσας, έθεωρείτο στο σχολείο ός βλάξ, και ικανός για όδιπότερο άλλο όχι όμως και για να μάθη γράμματα. 'Όταν μάλιστα φωτούσε στο Πανεπιστήμιον του 'Εδιμβούργου, ο καθηγγητής του Δολσελ τού ειπε μιά ήμερά φα-νερά, πώς σπαταλείς στα χαιμένα τόν καιρό του για να μάθη γράμματα!..

'Επίσης ο περίφημος Σουίφτ, ο συγγραφέας του κλασικού «Τα-ξειδιού του Γουίλμπερ», ο έξυμνότατος και πνευματώδστατος σατυ-ρικός, άπέτυχεν όταν ήτο νέος εις τας έξετάσεις του στο Δουβλίνο και μόνον λόγω ιδιαιτεράς έννοιας κατόρθωσε να έξασολήση!

'Ο διαπρεκής χωροδοπιός και κοινωβουλευτικός ήρωα Σέριν-ταν έδεικνυε στο σχολειον τώσον όλιγον νούν προς την μάθησιν, όστε οι διδάσκαλοι του ήσαν άπελησμένοι μαζύ του! 'Ο Όλβιέ-ρος Γολδσμύθ, ο ποιητής και ιστορί ός, ήταν επίσης κοιουποτικός μικρός και γι' αυτό συνήθιζε να λέγη σχετικάς ότι ήταν σαν το φυτόν, «το όποιον άργεί ν' άνθισή!»

'Ο Μπούρνεθ (Burns) ήταν μικρός βραδύνος και μόνον στους άγώνας και τα γυμνάσια έδειγνε κάποια δεξιοτήτα.

Περί του 'Ιταλού ποιητού 'Αλφιέρι έπίσης γνωρίζουμε, ότι έγκατέλειπε κάποτε το σχολείο βαρυνθείς τα γράμματα. 'Επανήλθε δε σ' αυτό άφου περιηγήθη το πλείστον της Ευρώπης.

'Ο Νεύτων, ο μέγας φυσικός, μαθηματικός και άστρονόμος ός μαθητής ήτο έπίσης όχι και τόσο έξυμνος, δι' αυτό τόν κείριταν στο σχολείο τελευταίον στο προτελευταίο θρανίο! Μιά μέρα, τέλος, ένας από τούς παρακαθημένους μαθητές του φέρθηκε περι-φρονητικά. 'Ο Νεύτων θυμώσε, περιχάρηκε το φιλότιμό του και έκτοτε τόσο στενωχωρήθη, όστε εν βραχεία διαστήματα έγένετο ο πρώτος της τάξεως!

'Ο 'Ογιάθ, ός και σήμερα πολύ επαινούμενος ζωγράφος και χαλκογράφος, του όποιου τα σχέδια δύνανται να όνομασθώσιν εύ-φρέστατα, στο σχολείο ήταν πολύ χονδροκέφαλος. Σ' όλη του τη ζωή δεν έμαθε και πολλά γράμματα, μόλις δέ κατόρθωσε να ορθο-γραφή. Και όμως οι εικόνες του άποτελούν μνημονει του χω-ρακτηρούς, τών ήθων και του πνεύματος της εποχής του.

'Ο Ναπολέων Βονοπάτης και ο Ουέλλινγκτων ήσαν έπίσης ός παιδες χονδροκέφαλοι. Και ο Ροβέρτος Κλίβε, ο περίφημος στρα-τηγός και θεμελιωτής της Βρετανικής κυριαρχίας εις τας Άνατο-λικάς 'Ινδίας, στην νεότητά του ήταν πνευματικώς περιορισμένος και τώσον άγροτικός, όστε οι γονεις του άπέστειλαν αυτόν εις Μα-δρίδ, για να τόν ξεφορτωθώσιν!

'Ο 'Οδυσσεύς Γράντ, ο πρόεδρος τών 'Ηνωμένων Πολιτειών, έγινε ατία, σαν ήταν παιδί, να γύση ή μητέρα του μικρά δάκρυα, έξαιτίας της άνοησίας του και της άεξιοτήτοσ του.

Και ο περίφημος Άμερικανός στρατηγός Στένεβιν Γιάξων ήτο γνωστός στη νεότητά του ός βραδυνόστατος!

Έκτός τών άνωτέρω υπάκου και άπειρα άλλα σχετικά παρα-δείγματα, παραδείγματα σοβαρά και άδιάφευστα. Μην άπελίξε-σθε λοιπόν με τα παιδιά. Άφήστε τα να μεγαλώσουν και τότε θα δείξουν τι είναι αξία να κάμουν και άν τα έχουν τετρακόσια!..

Συλλέκτης

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

Η ΠΡΟΕΛΕΥΣΙΣ ΕΝΟΣ ΤΡΑΓΟΥΔΙΟΥ

Το πρό τραγουδάει και πλέον γνωστότατον φσμα :

Εις το ρεθμα της ζωής μου διατι να σ' άπαντήσω ; κλπ.

'Εγρήφη παρά το γνωστό λογιό και άριστοτέχνου μετα-φραστου 'Ισιδώρου Σκυλίτση, διά την κυρίαν, την όποιαν μετά ταυτα ένυμφεσθη, και ή όποία ήτο έξέχου καλλονής.

Παλιός

Εις το Γραφείον μας πωλούνται άντίτυπα του 2ου φύλλου του «Μπουκέτου», το όποιον είχεν έξαναληθει.